

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 17. november 2021

Sag 73/2021

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Lars Kirstein Pedersen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Randers den 30. juni 2020 (7-6040/2019) og af Vestre Landsrets 7. afdeling den 2. marts 2021 (S-1438-20).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Hanne Schmidt, Lene Pagter Kristensen, Jon Stokholm, Jørgen Steen Sørensen og Ole Hasselgaard.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse for udvisning, subsidiært at han meddeles en advarsel i medfør af udlændingelovens § 24 b.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Supplerende oplysninger

Østjyllands Politi modtog den 25. november 2019 kl. 17.01 telefonisk anmeldelse fra en bilist, som kørte bagved en lille hvid kassebil, om, at denne bil kørte meget usikkert.

Af anmeldelsesrapporten fremgår bl.a. følgende:

”Under patrulje ... kørte undertegnede ad ...vej, Her blev jeg af Vagtcentralen bedt om at holde øje med en hvid varevogn, reg.nr. ..., der kørte af ...vej mod øst, idet der var kommet anmeldelse om mulig spirituskørsel.

Jeg fortsatte ad ...vej mod vest, og ved ...veje passerede jeg varevognen. Bag varevognen kørte ca. 6 andre køretøjer, hvoraf den forreste signalerede kraftigt med lyset for at få varevognen til at standse.

Jeg vendte patruljevognen og kørte op bagved varevognen. Her aktiverede jeg blå blink samt lyd, og efter at have kørt bag varevognen ca. 800 meter med udrykningssignalerne tændt, valgte varevognen at standse i rabatten ud for kantmærke 21.6, som han var tæt på at påkøre.

Vi havde her passeret en rasteplass samt en sidevej.

Undertegnede rettede henvendelse til føreren, der skønnedes rolig, men med snøvlede tale og usikre bevægelser. Han foreviste polsk id-kort og kørekort, samt dansk sygesikringsbevis, tilhørende T.”

Østjyllands Politi har den 1. november 2021 forsøgt at træffe T telefonisk i anledning af sagen og kom i den forbindelse i kontakt med hans tidligere arbejdsgiver, som oplyste, at T udrejste af Danmark i december 2020.

Retsgrundlag

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EU-opholdsdirektivet), der er gennemført i dansk ret ved EU-opholdsbekendtgørelsen, nu bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020, indeholder bl.a. følgende bestemmelser i artikel 27, 28 og 33:

”KAPITEL VI

Begrænsninger i retten til indrejse og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed

Artikel 27

Generelle principper

1. Med forbehold af bestemmelserne i dette kapitel kan medlemsstaterne begrænse den frie bevægelighed og ophold for en unionsborger eller et familiemedlem uanset nationalitet af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Der må ikke lægges økonomiske betragtninger til grund.

2. Foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger.

Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

...

Artikel 28

Beskyttelse mod udsendelse

1. Værtsmedlemsstaten skal, før den træffer afgørelse om udsendelse med begrundelse i den offentlige orden eller sikkerhed, bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, samt sociale og kulturelle integration i værtsmedlemsstaten og tilknytning til hjemlandet.

...

Artikel 33

Udsendelse som straf eller retlig følgerkning

1. Værtsmedlemsstaten kan kun træffe udsendelsesafgørelse som straf eller som retlig følgerkning til en fængselsstraf, hvis betingelserne i artikel 27, 28 og 29 er opfyldt.

..."

Anbringender

T har anført navnlig, at betingelserne for udvisning ikke er opfyldt, idet udvisning vil være i strid med EU-opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2. Hans adfærd var spontan og tilfældighedspræget og udgør ikke en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører grundlæggende samfundsinteresser, ligesom der ikke er grund til at tro, at han vil fortsætte sin kriminelle adfærd.

Han er ikke tidligere straffet og har gode personlige forhold. Han har været i fast beskæftigelse og fastboende i Danmark i en årrække, og han har ikke et alkoholmisbrug. Hans spirituskørsel må betragtes som et enkeltstående tilfælde, og han har i de to år, der er gået siden da, ikke begået noget strafbart.

Forholdet er nok alvorligt, men ikke af en sådan karakter, at udvisning kan finde sted, og udvisning vil være i strid med proportionalitetsprincippet og EU-rettens regler om fri bevægelighed og ophold, jf. EU-opholdsdirektivet.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der er hjemmel til udvisning i udlændingelovens § 24, nr. 2, og at udvisning vil være i overensstemmelse med de principper, der efter EU-retten gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed, jf. udlændingelovens § 26 b.

Betingelserne for udvisning i EU-opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, er opfyldt. T har med sin spirituskørsel og den målte promille på 3,04 udgjort en alvorlig trussel mod færdselssikkerheden, og der er ikke tale om kriminalitet af en karakter, der kan betegnes som spontan eller tilfældighedspræget.

Proportionalitetshensyn taler ikke imod udvisning, da Ts tilknytning til Danmark er begrænset. Han har ikke anden tilknytning til det danske samfund end den, han har haft i kraft af sit arbejde, og han kan ikke dansk. Han har derimod en stærk tilknytning til Polen, hvor han er født og opvokset og har familie.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T er fundet skyldig i spirituskørsel efter færdselslovens § 53, stk. 1, ved den 25. november 2019 at have ført en varebil efter at have indtaget spiritus i et sådant omfang, at der blev målt en promille på 3,04. For Højesteret angår sagen spørgsmålet om udvisning.

Udvisningsreglerne

T, som i dag er 33 år, er statsborger i Polen, hvor han er født og opvokset. Han fik beskæftigelse i Danmark i juni 2016 og registreret bopæl i november 2018. Han udrejste efter det oplyste i december 2020.

Udvisning har herefter hjemmel i udlændingelovens § 24, nr. 2. Da T er EU-statsborger, kan udvisning dog kun ske, hvis det vil være i overensstemmelse med de principper, der efter EU-retten gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed, jf. udlændingelovens § 26 b.

Efter EU-opholdsdirektivets artikel 27, stk. 1, skal en begrænsning i retten til fri bevægelighed og ophold kunne begrundes i hensynet til bl.a. den offentlige orden og sikkerhed. Efter artikel 27, stk. 2, skal udvisningen være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet

og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde udvisning. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Dette er i almindelighed ensbetydende med, at vedkommende vil være tilbøjelig til fortsat at udvise denne adfærd i fremtiden, jf. præmis 30 i EU-Domstolens dom af 22. maj 2012 i sag C-348/09 (P.I.).

Endvidere følger det af EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 1, at værtsmedlemsstaten, før den træffer afgørelse om udsendelse, bl.a. skal tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration i værtsmedlemsstaten og tilknytning til hjemlandet.

Trusselsbetingelsen

T er idømt betinget fængsel i 20 dage samt en tillægsbøde for spirituskørsel med en promille på 3,04. Han har forklaret for byretten, at han den pågældende dag efter arbejde mødte to landsmænd, som han ikke kendte i forvejen. De havde en flaske hjemmebrændt spiritus, som han drak halvdelen af, inden han satte sig i bilen og kørte. Det fremgår af sagen, at politiet standsede ham på ...vej i ... efter at have modtaget anmeldelse fra en bagvedkørende bilist om, at han kørte meget usikkert. Ifølge politiets anmeldelsesrapport havde han ved standsningen snøvlende tale og usikre bevægelser.

Højesteret finder, at Ts spirituskørsel ikke kan anses for spontan eller tilfældighedspræget kriminalitet. Herefter tiltræder Højesteret, at hans adfærd under de anførte omstændigheder udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, og at udvisning kan begrundes i hensynet til den offentlige orden og sikkerhed, jf. EU-opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2. Det gælder, selv om der er tale om et førstegangstilfælde af spirituskørsel, og selv om han efter sin forklaring ikke har et generelt alkoholmisbrug.

Proportionalitet

T har som anført alene haft ophold og beskæftigelse i Danmark i få år og er efter det oplyste udrejst i december 2020. Han taler ikke dansk og har ingen familiemedlemmer her i landet.

Højesteret tiltræder herefter, at udvisning med et indrejseforbud i 4 år ikke vil være i strid med proportionalitetsprincippet i opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, sammenholdt med artikel 28, stk. 1. Udvisning kan på denne baggrund heller ikke anses for at være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.